

Ingen Vask eller
Rengøring mere
uden Brug af Sæber fra

OKKARA
SÆBEFABRIK

De bedste!
☆
De drøjest!
☆
De færøsk!

H. C. ANDREASSEN & CO.
Telf. 61. THORSHAVN Telf. 61.
Tømremestre. — Bygningsmaterialforretning.

Lager af Tømmer, Døre, Lister, Tagjærn,
Kalk, Mursten, Cement, Ovne, Komfure,
— Bygningsbeslag, Søm og Stifter. —

Lýsing.

Valstýrið í Tórshavn ger kunnagt, at lótingsval skal verða í Tórshavn valdomi mánadagin 23. januar 1928 í Tingstovu í Tórshavn.

Stemma verður í tíðini frá kl. 10 fyrra part til kl. 1 seinna part og tinaest frá kl. 6 seinna part til kl. 8 seinna part, og verður nú ikki givið uppát, so leingi veljarar enn koma at stemma. Í valdominum verða hesi pláss roknaðu at vera meira enn 2 km burtur frá valstaðnum (Tingstovu), nevniliga: Norðardalur, Hvítanes, Hoyvík, Sanatoríð, húsið hjá J. Nolsøe og Argir.

Fyri valstýrið

Jens Pauli Andreasen.

Reparationer

af polstrede Møbler udføres. Chaiselonger, Divaner og Madrasser leveres.

Alt hentes og bringes i Byen.
Hans P. Poulsen,
Tlf. 238. Varðagøta. Tlf. 238.

Under Marchen.

Af Johan Skjoldborg.

At Omgivelserne, at Leve- og Livsvilkårene har meget at betyde for det enkelte Menneskes Udviklingsgang er noget, som almindelig sund Fornuft antager, og Videnskaben stadfæster. Det er jo netop den Antagelse, der giver os Grund og Lyst til at arbejde for en økonomisk Forbedring i den Tro, at det derved er muligt ogsaa at forbedre Mennesketypen og bringe mere Lykke til Jordens Beboere.

Men i hvor høj Grad kan det

SKANDINAVIEN AMERIKA LINIE

Eneste direkte Ruter
fra København til
Amerika og Kanada.

Regelmæssig Afgang fra København og Oslo flere Gange om Maanedene.

Ingen Pasvisering til Kanada.

Alle Oplysninger om Forholdene, Rejsen, hvorledes Nyankommende hjælpes til Arbejde etc. faas ved at skrive efter vore illustrerede **Haandbøger**, der gratis sendes overalt.

Ved Ankomsten til Halifax og Winnipeg vil Linien's egne Repræsentanter være til Stede for at modtage Passagererne og være dem behjælpelige.

Skriv til Agenten:
H. C. Müller, Thorshavn, eller
Passager-Afdelingen,
Kongens Nytorv 8, København K.

Lýsingar

mugu verða innsendar til okkara skrivstovu innan mánadag fp. kl. 10.

blíve Tilfældet? Forholder en Bedring af de sociale Forhold sig ligefrem til Menneskets Forbedring, saa hvis vi naaede fuldkomne sociale Tilstande, saa vilde det fuldkomne Menneske og Menneskelykken samtidig naa sit Toppunkt?

Nej, det synes ikke at være Tilfældet. Hvor ofte ser vi ikke, hvorledes den, der samler Ligegedæf, lægger Sum til Sum, saa Guldet bliver som en strømmande Flod under hans Hænder, at han — i samme Grad som Rigdommen tiltager — aftager i menneskelig Værdi og taber sin Lykke. Og omvendt viser det sig daglig for vore

Øjne, hvorledes den jævne Mand og Kvinde, der har sit daglige, menneskeverdige Udkomme, bevarer sin Karakter ren og stærk, udvikler den endog og bliver lykkelig.

Der maa altsaa være andre Grunde til Menneskeudvikling og Menneskelykke end de sociale Tilstande, hvad der ogsaa er aldeles rimeligt, da Livet, hvor vi end griber ind i det, altid viser sig at være saa filtrert og sammensat, at dets Ytringer saa at sige aldrig kan henføres til en enkelt Grund. Og tænk, hvor skrækeligt, hvis det virkeligt passede, at bare man havde Penge, saa kom det øvrige af sig selv, at altsaa Menneskets Dannelse og Lykke var knyttet til Penge alene.

Men hvordan mon Forholdet saa egentlig er med Hensyn til det, vi taler og skriver saa meget om: De sociale Tilstande og Menneskelykke? Er det hele et Kaos, overgivet i Tilfældighedernes Virvar? Eller er der nogen lovmæssig Bund i Sagen? saa det kan nytte at arbejde videre paa Tilstandenes og Menneskenes Forbedring ad den sociale Vej?

Maaske kan Arvelighedsforskningen give et Fingerpeg. Den taler om Anlægspreg og Fremtoningspreg. I Menneskeverdenen som i Dyreverdenen grundlægges Livet ved Befrugtning, og det befrugtede Æg bærer i sig alle de Muligheder, som det Individ faar, der i dette Øjeblik bliver til, — dette er Anlægspreg. Alle Individets Muligheder ligger indslumret i dette Anlægspreg, og saa kommer det an paa under Livets Gang og Livets Kaar hvilke Muligheder, der bliver udviklede, hvorledes de bliver udviklede og om de overhovedet bliver udviklede. Naar Anlægspreg og det naturlige udsættes for Omgivelserne, Vilkårene, Samfundsfordholdenes Klima af ondt og godt, saa toner efterhaanden Mennesket frem for os, som det viser sig i Nu et med dets Fremtoningspreg.

Saaledes er det lovmæssige Grundlag, der altsaa ikke alene beror paa sund Fornuft og Folkets Almenfølelser, men ogsaa hviler paa den videnskabelige Eftertanke, Forsøgene og praktiske Undersøgelser.

Det er da berettiget — naar Livsvilkårene spiller saa stor en Rolle — at tro paa og arbejde for den menneskelige Fremgang ad den sociale Vej.

Det naturlige, Anlægspreg i sig selv er der nok ikke videre at gøre ved, hvert Individ har sit Præg, og der findes store Forskelle i den Henseende. Men hvis én er en Slyngel og ender i Galgen, medens et andet Individ ikke er til at ødelægge, selv om det slæbes gennem Rende- stenen, saa er det dog muligt,

at de to kan have haft væsentlig samme Anlægspreg, idet Slynglens gode Muligheder, der som Spirer var til Stede i Anlægspreg, ikke er bleven udviklede, og Ædelmandens onde Tilbøjeligheder, der som Spirer ogsaa var til Stede i hans Anlægspreg, er bleven nedkæmpede under Livets Kaar.

Det er forøvrigt ved talrige Forsøg fra Dyre- og Planteverdenen godtgjort, at Anlægspreg holder sig uforanderligt gennem mangfoldige Slægtled.

Det er altsaa mod Individets Omgivelser, dets Livsforhold og Samfundskaar, vi skal rette al vor Opmærksomhed, al vor Varme, al vor Styrke. Det er med Hensyn dertil, at vi maa tage hinanden i Hænderne og danne en trofast Vagt om vore Born, vor Ungdom og vore Gamle.

Og vi skal ikke indskrenke os til Værn og Vagt ikke alene til at sætte Dige om Haven, nej, vi bør handle positivt ved at skabe gode Kaar, saa Havens Træer kan trives, blomstre og bære Frugt ved Næring, Pasning, Pleje og saaledes faa et skønt og frodigt Fremtoningspreg.

Det er denne store, i sig selv og Naturen saa dybt begrundede, Opgave, der samler os alle i Alvor. Det er ikke ud i den bare Luft med Sus og Stemningsbrus, det er ikke paa bedste Beskub, vi arbejder for en Bedring af vore Samfundsfordhold, hvad der jo ogsaa vil sige en Bedring af Hjemmenes Forhold af Hensyn til vore Born og den hele kommende Slægt. Nej, dette Arbejde er Udslaget af vor umiddelbare sunde Fornemmelse, af Eftertanke, af Videnskab, — og af vor Kærlighed til det store Folk i By og paa Land, hvoraf enhver af os er et lille Led.

Naar der af Hensyn til dette høje Formaal rejses store Krav til det almene, saa er det saa langt fra at være et Partikrav, at det netop er et eneste samlende Folkekrav til vort fælles Samfund ud fra den Enkeltes Villie og Ansvar over for det fælles. Kravet f. Eks. om gode Næringsforhold, om Ret til Arbejde for alle, om grundig for alle tilgængelig Oplysning, sunde Boliger, rimelig Fritid til Familielivets Pleje og Dyrkelse o. s. v. er saa langt fra at være urimeligt, at det netop er et saare simpelt og ligefremt Krav som alle Borgere i Fællesskab, i fælles Arbejde og fælles Stræben maa fremstille. Det bliver kun urimeligt, snæversynet, egoistisk, hvis der kun tænkes paa en enkelt Klasse, — saaledes som det hidtil har været en lille

Overklasse, Goderne særlig har været forbeholdt.

De Samfundskrav, der stilles, og den Samfundspligt, der ydes, maa være lige for alle, saavidt Love kan naa. Ingen maa komme og sige, han er tilside-sat. Vi maa alle begynde Livs-lobet ved den samme Strejg.

Det Ideal, her antyder, er det, der rejser sig højest for Nutidens Slægt. Arbejdet for denne Forædling er det mest ideelle, der i vore Dage kan tænkes over den ganske Jord — fordi det mere end andet bærer Retfærdighedens og Kærlighedens Mærke.

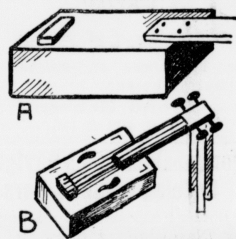
Man skulde synes, at det kunde samle alle brave Folk i Glæde. Det kan dette Ideal vel ogsaa i festlige og gode Stunder. Men saadan som Mennesket nu en Gang er, i al Fald paa det nuværende Trin i dets Udvikling, saa bliver det svært at fastholde det, i det daglige Livs Kamp og Stræb, hvor man fristes til Egoisme og Materialisme. Derfor maa vi aldrig glemme, at Meningen er ikke at slaa andre Mennesker ned eller andre Nationer i Stykker for selv at brede sig i Magtens Sæde, men Maalet for vor Stræben er at skabe saadanne Vilkår og Tilstande, at alle Mennesker og Folkelags Anlægspreg kan omgives med det rette Klima, saa Verden kan tone frem i stedsde bedre og fuldkomnere Skikkelse.

En Fremmarch mod et saadant Maal, som er i Kristendommens Aand og Jesu Sind, er det store og ophøjede for Jordens Born i Dag. Paa den March — ofte under pinlige Forhold i Døgnets ophvirvlede Vejstov — er det godt en Gang imellem at se frem efter til den røde Dug i Fronten og lytte til en opmuntrende Trommehvirvel.

Johan Skjoldborg.

For vore smaa Venner.

Mandolin.

Af en gammel Cigarkasse, en lille Kloas, en Liste samt af nogle Strenge kan Du let lave dig en Mandolin. Begynd ved Tegn. A og gaa frem som viet paa Tegn. B. Kulørte Cigarbaand pynter meget paa Mandolin-halsen.

Givið út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.

Prentsmíðja «Føroya Social-Demokrates», Tórshavn.

Trolden altid forsøger at lure os. Altid forsøger at faa os til at sige noget, for da er det Slut. Havde jeg maaske ikke sagt det i Forvejen, Faarepande... Puh, nu er Slut... Det kan Du være saa sikker paa, bare for at Du... Du... forbandede Idiot ikke kunde holde Mund... Just nu... naar jeg havde fat i Haandtaget... Haandtaget paa Kisten... Buh!

— Haandtaget paa Kisten? Nu lyver Du vist?

— Nej, jeg lyver ikke. Jeg holdt i Haandtaget med Spaden. En stor, stor Kiste, større end din beskidte Seng, fordømte Klovn.

— Ha, ha!

— Ikke Spor at sige ha ha

til. Har Du aldrig hørt, at de sorte Magter driver Spektakel med Skattesøgerne for at drive dem bort? Har Du ikke hørt det, hvad? De plejer at gøre meget værre Ting end dette. De fanger en hel By, sommer-tider, og saa blot dette her, ha, ha, din forbandede Kryster.

— Det er gjort nu. Vi maa saa spare Skatten til næste Mid-sommer!

— Spare til næste Sommer! Har Du Raad til at spare til næste Midsummer, hvad? For det har ikke jeg. Og jeg har vist lige saa gode Raad som Du... Slide-Hans!

Det er gjort, som gjort er. Og hold saa din beskidte Mund i

— Holde Mund for Dig? Din Bangebuds, som bliver ræd for lidt Spektakel... Ha, ha!

Pludselig hoppede Karl Petter frem og griber Slide-Hans over Midjen, løfter ham op og faar ham kastet om paa Kalkgrubens Grund. Saa begynder han at sparke og spytte paa den faldne. Men saa kommer Humøret pludselig over den lange. Det saa næsten ud, som det tog længere Tid for Humøret at finde op til Slide-Hans' Hjerne i det lille Hoved. Men det kom der i alt Fald. Og siden det kom der, sad det der.

Det blev en græsk-romersk Match, som ikke er set Mages til. Slide-Hans maatte holde sig

til Gode med at famle omkring Modstanderens Hoved, og Karl Petter maatte holde sig i Nærheden af Slide-Hans' Knæ. Men nu vilde Tilfældet, at Karl Petter stod noget for nær Gronnedybet, da denne Kamp begyndte... Og derfor gjaldt først og fremmest om at holde sig borte derfra saa længe som muligt. Og paa den anden Side søgte jo Slide-Hans at faa sin fordoms Ven saa nær Afgrundens Rand som muligt.

Men da Sagen tog denne Vending, begyndte de to Unge — og fremfor alt han — at faa Samvittigheds kval. Tænk om Gubberne styrede ned i Afgrunden. Til Slut kunde han

ikke holde sig længere. Han vovede Risikoen at blive slaaet ned selv, men han maatte for hvilken som helst Pris afværge denne Udgang af Historien. Og atter gik Vejen mod Kalkgruben. Men nu sneg han sig ikke paa Knæ. Nu sprang han af Sted alt det han kunde og skreg:

— Vent lidt, vent lidt, det var mig der gjorde det!

Men han kom for sent. De to Gubber styrede, omklamrende hinanden, ud over Afgrunden, saa Sten og Grus røg efter dem.

Og der stod han, den unge Mand, og saa paa.

Det blev selvfølgelig den visse Død for de to Kæmpere, som blev de sidste, der søgte efter Skatten i Fuglebjerg — hidtil!